

ΑΠ' ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΠΝΙΣΜΑ

'Ο Μέγας Ναπολέον δέν μπορούσε νά ίσπορήη τώ κάπνισμα. Μιά φορά ό πρόεδρος τής Περίου δέν έκανε ώφορ ένα μεγαλοπρεπέστατο άδαιμαντοκόλλητο τσιπουάκι. 'Ο Ναπολέον δοκίμασε νά κάπνιση. 'Αλλά, μόλις έτραβήξε μιá ρουφηδιά, τούρθε τέτοια άηρία, ώστε φώναζε: —Βρέ τώ γουρούνι, τί ώφορ βρίζε νά μου δώση!...

Εύτυχώς πού έξείνη τή στιγμή ό πρόεδρος τής είχε φύγει...
***

'Ο Πρόεδρος στρατηγός Μπλουζέρ, ό οποίος νίκησε τόν Ναπολέον τώ Βατερλώ, τόσο πολύ άγαπούσε τόν καπνό, κ' είχε τόσες πολλές πίπες, ώστε είχε κ' έναν ιδιαίτερο ίσθητή για τίς πίπες τού μόνου, πού τόν λέγανε Χέννεμαν.

Στίς μάχες, πρίν άρχισή νά πολεμά κ' ό ίδιος ό Μπλουζέρ, συνήθιζε νά γεμίζει μιá μακρούά πίπα κ' άφού τήν κάπνιζε λιγάκι, τήν έδινε στόν Χέννεμαν, άνέβαινε στ' άλογο τού και μέ δυνατή φωνή φώναζε στους στρατιώτες τού : —Έιστε, παιδιά !

Κι' ώμορθε μπροστά, άφημόντας τίς σφαίρες τόν αντίπαλου τού.
***

'Ο Βίσμαρκ έλεγε συχνά πώς όλα τά σχέδιά του για τήν Μεγάλη Γερμανία τού έκανε τυλιγμένους στους γαλάζιους καπνούς τού τσιγάρου τού. 'Ενα άρ' τά ώραιότερα άνέκδοτα τού εινε σχετιζό μέ τώ κάπνισμα. Νά πώς τώ διηγείται ό ίδιος ό Βίσμαρκ στά 'Απομνημονεύματά του :

'Εγώ νά καταλάβη κανείς τήν άξία τού τσιγάρου, πρέπει νά μείνη μόνακ μέ ένα, χωρίς νά έλλείψη νάβηρ άλλο. Στή μάχη τού Κενγκράτς μου είχε άποστείλει ένα μόνακ τσιγάρο, πού τώ φύλαγα μέ τήν ίδια έγνοια, πού φυλάει ένας φιλόλογος τόν θησαυρό του. Δέν τώ άναβα, όσο έξακολουθούσε άκούμα ή μάχη, γιατί συλλογίζόμου πού εύτυχία θά ένωσάμ, άν τ' άναβα άφού νουσιώμα. 'Αλλά έπολόγισα χωρίς τήν τεχνή, ένας φτωχός δραγόνος τραυματισμένος ήταν έσπλωμένος άνάσκελα μέ τά χέρια σταυρωμένα επί πάνω στό στήθος τού και ζήτησος κάτι νά φαισιστή. Ψάχνω τίς τσέπες μου. Μά δέν είχα παρά μερικά χροσά νουσιώματα, πού δέν είχαν καμιά άξία έκείνη τή στιγμή γιά τόν φτωχό δραγόνου. 'Επειτα συλλογίστηκα πώς είχα και τώ τσιγάρο μου, τώ μοναδικό μου τσιγάρο. Τό άνάβω τότε άμέσως και τώ τώ χώνω μέσα στό δόντια τού... Εινε άδύνατο νά φαντασθήτε τώ χαμόγελο έκείνου τής ευγνωμοσύνης, πού ζωγραφίστηκε στό χείλη τού. 'Ω ! πότε μου δέν άπόλασσα τόσο καλό τσιγάρο, σάν έκείνο πού δέν τώ κάπνισα!...

μού τώ μαστρώσει όλα.
'Εγώ έβαλε, λέει, ή γυναίκα μου νά πύση από σπιτι λεγόντες τριών ήμερών ένα σταμνάκι τού νερού και νά τώ σπάση, λέει, Σαουατο έημερώνοντας, πού περγαριού τή χάσι, δέν θεωρούμαι τί άλλο, και νά μου τώ βάλη τρεις βραδείες κάτω από τώ προσκέφαλό μου...
—Και γιατί ; ρώτησαν όλοι μ' ένα στόμα.
—Γιά νά μέ κινή ή γυναίκα μου, λέει, ίσποακτικό, νά μ' έξη όργανά τής, σάν τώ σκυλί, δεμένον άρ' τή μητή... 'Εγώ δέν είπα τίποτα. Στήν άρχή έκανα τώ χαμό. 'Ετσι μέ διάταξ' ή γυναίκα μου, έτσι και χειρότερα έκανα έγώ... Μέ είχε κινή τώ χειρού τής και καμάρωνε... Και τότε και στους δικούς τής : »Τόν Σαουάτα μου έγώ τόν έχω κάνει σάν άρκατα, Σίχου τού λέω και σηκώνεται, κάτσε, και κάθεται άμέσως ! Σούζα, άν τόν διατάξω, θά σταθή σουζα »

'Απολασά όμοιος στό τέλος νά έξέβλη τής ουδτερότητος. Και μέ τώ πρώτο πού ή γυναίκα μου έπέμεινε γύψ, τής δίνω ένα φουζού ! Μέ τώ δεύτερο λόγο, τής κατεβάζω μιá μέ τήν «'Ανδρομάχη μου».
Και έδειξε τή χρονη τού τήν μισοτινία...
'Εκεί μέ τώ τρίτο και τώ τέταρτο, τής δίνω τής χρονας τής !...
'Αούφασε, πού λέει, ή δέν λούφασε ;
'Εγινε μιá γυναίκα σάν ζυμάρ ή δέν έγινε ;
Και σηκώνοντας τήν «'Ανδρομάχη τού» φηλά, πρόσθεσε μ' έπιβλητική φωνή :

—Νά, μωρέ, τά μάγια ! Δοκιμασμένα πέρα - πέρα. Και μ' άποτέλεσμα κερανοβόλο. 'Όλα τά άλλα, σου είπατε έδώ πέρα, τόσο ώρα, εινε κορομφέζαλα !...

—Μά... θέλουμε κάτι νά τή ό δάσκαλος, μά δέν τόν άφησε ό Νταής ό Σάβρος.

Χτύπησε τή μαγούρα τού στό τραπέζι δυνατά και φώναζε :

—Μά και ξυμιά δέν έχει !... Και άγινε νά πάμε τώρα, γιατί ό ήλιος βασιλέψε κ' άρχισε τσιουχερό τώ κορμό !...

Κι' ό δάσκαλος, χωρίς νά βγάλη άγνα, φοβισμένος και δαιμαίνοντας από τής «'Ανδρομάχης» τή μαχη ένόχησια, πληρώσε τόν κωφετζή και τόν άπολόγησε από ζωντά, σάν τώ σκυλάκι !...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ 'ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

'Ο έρωτισμός τού Ντ' Άννουίντσιου. Γικτι δέν έλεγε τ' ένομα τού. Τό ζυμνητήρι τού Λευδοβίκου Πλου. Πώς πατάθηκε ό κλέφτης. Τά ύπερχα χέρια 'Αννας τής Αυστριακής. 'Η λακωνικότης τών άρχων Σπαρτιατών. 'Η άδικη διαταγή Λευδοβίκου τού 14ου, κλπ. κλπ.

'Ο Ισπανός συγγραφέας Μπλάσσο 'Ιμπάνιθ, πού έθανε πέφου, διηγείτο τώ έξή: άνέκδοτο γιά τόν Ντ' Άννουίντσιου :

Πρίν από τόν παρζομίου πόλεμο, ό Ντ' Άννουίντσιου είχε πάει κάποτε στό Μόντε Κάβλο, όπου βρισκόταν και ό Γάλλος ήθολογός Σααί Γατρώ. Μιά μέρα κάποιος Γάλλος ήθολογός ρώτησε τόν Γατρώ :

—Κύριε Γατρώ, πότε μου, πότε εινε αυτός έκει ό κοντούλης μέ τή φαλάκρα ; Χόης μούπιασε κουβέντα και μου μίλοσε όλο γιά τόν έαυτό του. Τ' όνομα του όμως δέν μου τότε, παρά μου μούρθε μέ μιστη ριόδες ύφος αυτά τά λόγια : «Δέν σάς λέω τ' όνομά μου, κυρία μου, γιατί αν σάς άποκαλήνω πότες είμαι, θά εινε τόση ή συνταίνισι σάς και ή χαρά σας, πού μπορεί νά λάβετε τίποτα. Πιώς εινε λοιπόν αυτός ; Εινε κανένας πύργηρ, κανένας διοικητομνημοζός ή κανένας πρόεδρος Δημοκρατίας ;

—Εινε ένας 'Ιταλός ποιητής και ονομάζεται Ντ' Άννουίντσιου, άπάντησε χαμογελώντας ό Γατρώ.

—Ντ' Άννουίντσιου ; εινε ή ήθολογός. Πρώτη φορά άκούω αυτό τώ όνομα !...

'Ο Λουδοβίκος 11ος έδέχετο τακτικά τους άγγεγεις τής Αδής του. Μιά μέρα ένας άρ' αούτος, πού άποβαρούς είχε χάσει όλα τώ τά χροματά στό χαρτιά, έκλεψε από τήν κρεβατοκάμαρα τού βασιλέως ένα ρολόγι ζυμνητήρι.
Τά ρολόγια τότε ήσαν πολύ άσφαλά. 'Ο βασιλεύς άντελήφθη τήν κλεψιά, αλλά δέν έπύησε. Σε ήλιο όμως τώ ζυμνητήρι άρχισε νά χτυπά στην τσέπη τού κλέφτη, ό οποίος, όταν είδε πώς δέν μπορούσε πια νά κωφίη, τώ έβγαλε άπ' τήν τσέπη τού και πέφτοντας στό γούνατ τού βασιλέως ζήτησε συγχώρησι.

—'Η διακείδασε πού μου προσένησατε, βαρύνε, μέ τώ πάθημά σας, τώ άπάντησε ό βασιλεύς, άξίζει πού πολύ από τώ ρολόγι. Σάς τώ χαρίζω, λοιπόν, γιά νά σάς θυμίζη ό χτύπος του ότι δέν πρέπει νά παίζετε !...

'Η βασίλισσα τής Γαλλίας 'Αννα ή Αυστριακή, σύζυγος τού Λουδοβίκου 13ου και υψήτερα τού Λουδοβίκου 14ου, ήταν όμορφότατη. Ίδιος τά χέρια τής ήσαν άριστοεργηματικά. Τά άφροντα πολλοά ποιητά, μεταξόν τών όποιων και ό Σαυρόν, μ' ένα ποιήμα τού, στό όποιο έλεγε πώς ήταν εύτυχής άν τόν έμπάταζαν αυτά τά άπύροχα χέρια !...

Διηγούντα τώ έξή: χαριτωμένο άνέκδοτο γιά τή λακωνικότητα τών Σπαρτιατών :

Μιά φορά έπήγαν στην άσφαία Σάφρη πρόσθεσι μιάς άλλης πόλεως γιά νά ζυμνουν σπαίρο, γιατί δέν είχαν. 'Ενας από τους πρόσθεσι αούτους μ' ήχησε διά μακρόν. 'Όταν τελείωσε, οι Σπαρτιατά τού άπάντησαν :

—Δέν καταλάβαινε τώ τέλος τού λόγου σου και...έξαχάσε τήν άρχή !

'Η πενασμένη πόλις, μαθώνοντας τί έγινε, έστειλε άμέσως άλλον πρόσθεσι, ό οποίος, μετά τώ πάθημα τού προηγουμένου πρόσθεσι, παρουσιάζαθε μπρος στη συνάντησιν τού λαού τής Σάφρης και δειχνοντας τους άδειανούς σάκκους, πού είχε μαζί του, ειπε :

—Τά σακιά εινε άδειανα, γεμιστά τα !...

Οι Σπαρτιατές τά γεμισαν πράγματι, μα πρίν ό πρόσθεσι φύγη, τόν φώναζαν και τώ ειλαν :

—Δέν ήταν άνάγη νά μιάς πής πώς τά σακιά ήσαν άδειανά. Τά είδαμε. Ούτε ίσθηχε λόγος νά μιάς πής νά τά γεμισούμε. Τό καταλάβαιναμε. 'Αλλη φορά νά είσαι πού λιγολογός...

'Ο Λουδοβίκος 14ος έξέδωσε κάποτε μιá διαταγή άδικη. 'Ο πρόσθεσι τώ Παρλαμέντου τής Βουργουνδίας Μπριλά δέν θέλησε νά τήν έστειλέσει κ' ό Λουδοβίκος τόν έκάλισε στη φυλακή τού Περγινάν. 'Υστερα από λίγον καιρό όμως τόν έβγαλε από τή φυλακή, τόν έκάλισε και τού έκανε πάλι λόγο γιά τή διαταγή έκείνη. 'Ο Μπριλά δέν άπάντησε, παρά έκίτταξε από τώ παρόνθου έξω.

—Τί κωττάτε έκει ; τόν ρώτησε ό Λουδοβίκος.

—Κιττάζω, Μεγαλειότατε, νά ιδώ άν φαίνεται από έδώ ή φυλακή τού Περγινάν !... άπάντησε ό Μπριλά, ύποκρινόμενος ότι θά ξανατρυγαινε φυλακή, γιατί δέν θά δεχόταν νά έκτελέσει τήν άδικη διαταγή.

